

סיכומי הדינים העולים ממסקנת הגמרא בדף היומי

בבא קמא
דף נ"א למסקנא

דף נ"א ע"א

א. בית הסקילה גבוה שתי קומות, וקומה שלו הרי כאן שלש, אע"פ שעשרה טפחים יש בהם כדי להמית, בוררים לו מיתה יפה (שימות מהר), שנאמר 'זאהבת לרעך כמוך'. ואין מגביהים לו יותר משתי קומות, כדי שלא יתנוול.

ב. מי שהיתה רשות הרבים גבוהה מחצירו עשרה טפחים, אינו צריך לעשות מעקה שלא יפלו מתוכה לתוכו, שנאמר "כי יפול הנופל ממנו", ולא בתוכו. היתה עמוקה ממנו עשרה טפחים, חייב. היתה עמוקה פחות מעשרה, פטור, שאין חבטה בפחות מעשרה טפחים.

ג. לרב נחמן, שור שנפל בעמידה לבור של ששה טפחים ומת חייב, שארבעה טפחים שיש מבטנו ועד הקרקע, מצטרפים לעשרה. ואם נתגלגל ונפל בשכיבה, פטור. ומטעם זה טרף רב נחמן שור שנפל ליאור של ששה טפחים, כששחטו בעליו קודם ששהתה מעת לעת.

ד. דין בור של שני שותפין, כגון חצר ובור של שנים, והפקירו רשותם ולא בורם, או שעקרו שניהם חוליא בבת אחת בבור ברשות הרבים, והשלימו לעשרה, יבואר להלן (ע"ז).

ה. השולח את חברו לחפור בור בשבילו ברשות הרבים, הכורה חייב והמשלח פטור, ש"אין שליח לדבר עבירה".

סיכומי הדינים העולים מנוסקנת הגנורא בדף היומי

ו. החופר בור תשעה, ובא אחר והשלימה לעשרה, לחכמים האחרון חייב, שנאמר כי יכרה איש בור ולא שנים, ופוטרים את הראשון ולא את האחרון, שנאמר 'זהמת יהיה לו', זה שעשה שיעור מיתה. ולרבי, השני חייב למיתה ושניהם חייבים לנזקין.

דף נ"א ע"ב

א. החופר בור עשרה, ובא אחר והשלימה לעשרים, ובא אחר והשלימה לשלשים, ללשון ראשון כולם חייבים גם לחכמים, משום שהראשון עשה שיעור מיתה. וללשון שני, לחכמים האחרון חייב ולרבי כולם חייבים.

ב. החופר בור עשרה והיה בו הבל למיתה, ובא אחר וסייד וכייד, דינו כחופר בור עשרה והשני השלימה לעשרים. ואם לא היה בו הבל למיתה, והשני הוסיף הבל למיתה, לרבי שניהם חייבים ולחכמים האחרון חייב. לא היה בו הבל לא למיתה ולא לנזקין, והשני הוסיף הבל למיתה ונזקין, השני חייב.

ג. המניח אבן על פי בור של תשעה טפחים והשלימה לעשרה, באנו למחלוקת רבי ורבנן, אע"פ שההבל של הראשון הרגו.

ד. החופר בור תשעה, ובא אחר השלימו לעשרה, וחזר וסתם בעפר את הטפח שהוסיף. או שהניח אבן על פי הבור, ולאחר מכן סילק את אבניו, נסתפקו בגמרא אם הראשון חייב, לפי שהשני סילק את מה שהוסיף, או שהשני חייב. ולא נפשט.

ה. בור שמונה, ומהן שני טפחים מים, חייב, שטפח אחד עם מים, יש בה הבל כשני טפחים של יבשה. היה בור תשעה ומהן טפח אחד מים, או בור שבעה ומהן שלשה טפחים מים, נסתפקו בגמרא אם חייב או לא. ולא נפשט.

סיכומי הדינים העולים ממשקנת הגמרא בדף היומי

ו. החופר בור, ובא אחר והרחיבה, י"א שאם מת על ידי הבל השני פטור, שהרי מיעט הבלה. ואם מת בחבטה, השני חייב, שהרי קירב את הזיקו. וי"א שאם נפל מן הצד שהרחיבה חייב, ואם נפל מצד אחר, הראשון חייב.

ז. בור שעומקה כרחבה, י"א שיש בה הבל עד שיהא רחבה יתר על עומקה, וי"א שלעולם אין בה הבל עד שיהא עומקה יתר על רחבה.

ח. בור של שני שותפין, שעברו עליו שניהם זה אחר זה ולא השתמשו בו, ולא כיסוהו, שניהם חייבים. (קס"י ד"ה וכלאון). ואם הראשון היה משתמש ודולה בו מים, ובא חבירו ואמר לו הנח לי ואני אדלה, י"א שמהניחו הראשון להשתמש, הראשון פטור והשני חייב, שאין ברירה, והשני נעשה שואל על חלקו של ראשון. וי"א שגם כשהניח הראשון לשני להשתמש שניהם חייבים, שיש ברירה וכל אחד ממלא משלו, ורק כשמסר לו הכיסוי נעשה שומר לחלקו.

שלום

אומצ יקרי!

דווח לנו על תיקון טעות, שגיאת כתיב, הערה, או כל תגובה אחרת, בכחובת: 7600235@gmail.com אין לעשות שימוש מסחרי בסיכום זה או בחלק ממנו. ניתן להפיץ את הגליון בעלימותו וכצורתו וללא תמורה.

להצטרפות שלחו דואר לכתובת: 7600234@etrog.net.il